

На груші

Юрій Вухналь

Повечерявши, Гриша Чухрай вийшов за ворота і глянув у бік сельбуду. Там уже горів вогник.

"Встигну ще на політ читанку", – подумав він і шугнув на город. Далі через тин – у сусідній садок і бур'яном тихенько до груші.

Ледве зліз на вершок, ще і груші не встиг зірвати, аж у дядька Клима на току рипнули ворота. В одну мить був би долі, коли б клята сорочка не зачепилася за сучок. Смикнув раз, удруге – дирчить, а не пускає. А дядько Клим уже ось – біля садка. Гриша припинив.

Дядько, поважно пихкаючи цигаркою, увійшов у садок.

Пройшов біля дерев, підібрав кілька червоних яблук та груш, а потім повернувся й сів... під грушею, на якій сидів Гриша.

У Гриші затьохкало і похололо серце, а далі всього морозити почало, бо дядько Клим на всеньке горло гукнув:

– А цю-цю, Лапко, на!. Цю-цю, Лапко! – Потім невдоволено, але тихше: – Повіявся сучий пес...

У Гриші відлягло трохи від серця. Проте сидів і поворухнутись боявся.

В сусідньому саду хтось кахикнув. Дядько Клим упізнав кумів голос:

– Вечір добрий, Тихоне! Доглядять вийшли?

– Доброго здоров'я... Та вийшов, бо як не вийдеш, то й з гіллям обнесуть.

Тихон підійшов до сусіда й сів з ним під грушею.

– Да, народ тепер повівся нехороший. Нащо вже комсомольці і ті нишпорять по садках, – мовив далі Тихон.

"А ти хоч одного застав у садку, що ти язиком тріпаєш?" – подумав про себе ображено Гриша.

– Та хіба такі не обнесуть, як от Грицько Чухраїв, – додав Клим.

"Отака чортяка, ще й ляпає", – обурювався в думках Гриша.

Було досадно, а словом обізватись не можна. Доводилось сидіти й мовчки обурюватись:

"Ну, й народ. Як ти з ним житимеш? Пів клунка яблук усього нарвав, а він тобі "з гіллям обніс", – перекиривляв Тихона.

Сидіти ж було незручно. Одна нога залякла, друга отерпла, – а поворухнутись страшно. Куми все балакали.

"Хоч би спати лягали, або що, – вже зі злістю подумав Гриша. – До сельбуду так і силою їх не затагнеш, – спати хочеться, мовляв, – наморилися; а під грушею, бач, до півночі базікати можна... Ніж ото по-дурному патякати – пішли б краще до сельбуду та газету почитали, взнали б, що на світі діється. Он Пілсудський авантюру готує, а вам за вухом не свербить. Натури дрібновласницькі... За грушу ту нещасну ладні до ранку

сидіти..." - Мало не промовив у голос обурений Гриша. Але, згадавши своє нелегальне становище, прикусив язика і гірко подумав:

"От і будуй з такими соціалізм та ще в одній країні, коли він за грушу цілу ніч не спатиме!"

А куми балакали. Поговорили про косовицю, про молотьбу, а далі повели розмову про неприємності в сілграді.

Гриша мало не плакав:

"Бач, розбалакалися. Диви, які речисті, а на зборах, так і слова не доб'єшся".

І вже аж перед світом пішов Тихон у свій садок, а Клим закутався в сіряк і захріп під грушею.

Тоді Гриша тихенько зліз з груші, переступив через сонного Кліма і з докором промовив:

- А ще середняк - центральна фігура нашої економіки - натура ти дрібновласницька!

Потім через тин і додому.

Надворі світало.